

Macaristan’da Horthy rejiminin güncellenmiş ikinci sürümü

Tamás Krausz*

1. Beş tez

İki dünya savaşı arasındaki dönemde, Doğu Avrupa’nın belirli bölgelerinde, her ülkede kendine özgü bir biçim alan otoriter rejimler vardı. O zamandan bu yana tarihsel deneyim, bu bölgede kapitalizmin işleyişinin “olağan” halinin otoriter bir sistem olduğunu birçok kez doğruladı. 1989 yılında devlet sosyalizmi çöktüğünde liberal ideologlar, liberalizm ve milliyetçilik sloganlarıyla, Doğu Avrupa’da artık Batı tipi demokrasilerin kurulma ve sağlamlaşma vaktinin geldiğine dair geniş bir propaganda yürütmüş ve bu sürecin bölgeye Batı yaşam standartlarını getireceğini ne sürmüşlerdi. Dahası, insanlar da bu söze kanmışlardı! şimdi yanılısamalar çağı

---

* Tamás Krausz Budapeřte’de Eötvös Loránd Fen Bilimleri niversitesi’nde Rus tarihi profesörü ve Doğu Avrupa Çalışmaları Bölümü Başkanı’dır. Aynı zamanda 1989’da kurulmuş olan *Eszmélet* adlı, Macaristan’ın řu anda yayınlanmakta olan tek teorik-politik Marksist dergisinin de Yayın Kurulu yesidir. Krausz 1989 ncesinde, Macaristan bir bürokratik işçi devleti iken, rejime devrimci Marksist temellerde muhalefet ediyordu. İngilizcesi Monthly Review Press’ten yayınlanmış olan *Reconstructing Lenin: An Intellectual Biography* başlıklı kitabı 2015 yılında prestijli Isaac Deutscher Anma dln kazanmıştır. Bu yazı Macarca’dan İngilizce’ye Katalin Barát, İngilizce’den Türkçe’ye ise *Devrimci Marksizm* Yayın Kurulu tarafından çevrilmiştir.

sona ermiştir. Milliyetçi-popülist Fidesz Partisi, 2010 genel seçimlerini üçte-iki çoğunlukla kazandıktan hemen sonra, birçok bakımdan iki dünya savaşı arası dönemin otoriter rejimini andıran (ki o dönemde Macaristan kral naibi Miklós Horthy, Hitler'in bir müttefikiydi) otoriter bir yönetim kurdu. Bugün Macar liberal partileri siyasal bir güç olma niteliğini kaybetmiştir, "ılımlı sol" önemsiz bir konuma düşmüştür ve radikal, sistemi-eleştiren sol ise sadece *Eszmélet* dergisinin sayfalarında varolmaktadır.

1989'daki sistem değişiminin sonucu olarak, mülkiyet ve bölüşüm alanında, devletin doğasında ve siyasal iktidarın yapısında radikal bir kırılma yaşandı: kapitalist özel mülkiyet, kapitalizmin restorasyonu, ülkenin dünya pazarı ile yeniden bütünleşmesi gibi dönüşümler yeni bir toplumsal yapıya yol açtı. Diğer Doğu Avrupa ülkeleri gibi Macaristan'da da, piyasaların (neredeyse) sınırsız açılışı, fiyatların serbest bırakılması ve kıyasıya özelleştirmeler, neo-liberal proje ile uyum içinde gerçekleştirildi. Bu değişimler işlerini ve özsaygılarını kaybeden işçilerle köylülerin yaşamlarını tahrip ederken, uzun süre işsiz kalanlar sağlıklarından, ailelerinden ve evlerinden de oldular. Bazı sosyologlar günümüzde Macaristan'da dört milyon kişinin yoksulluk sınırının altında yaşadığını tahmin ediyorlar. Bunlar, Kadar döneminde (yani sosyalist dönemde) mevcut olmayan yeni bir prekarya sınıfını oluşturuyorlar. Prekaryanın büyük kısmı yerinden edilmiş köylülerden, işyerleri kapanan işçilerden, yüz binlerce emekliden ve Romanlardan meydana geliyor. Tepedekiler, küçük bir yeni işadamları grubu ile bunlara yakından bağlı bir yeni üst orta sınıfın ince katmanı arasından seçiliyor. Bu iki uç arasında birçok küçük girişimci ve -genelde maaşlı işçiler olan- kamu çalışanları yer alıyor. Bir kast sistemine doğru evrildiğine dair işaretler veren bu toplumsal yapı, Horthy rejiminin toplumsal karakteristikleri ile derin biçimde ilişkili ve bu haliyle, tekrarlırsak, Kadar rejiminden radikal bir kopuş anlamına geliyor. Daimi işsizlik tehdidi, günlük yaşamda güvencesizlik ve toplumsal çöküş, sadece bireyler için değil toplumsal yapı için de istikrarsızlık yaratan faktörler. Eğer "2010 otoriter rejimi"nin özünü ve karakterini anlamak istiyorsak, tarihsel bir bakış açısından kaçınamayız.

Liberal eleştiri esas olarak, (aşırı sağla flört halindeki) anti-komünist Fidesz Partisi'nin politika yapma tarzına özgü eylemlerine, popülist tavrına, siyasal hakların güçlü biçimde kısıtlanmasına ve ekonomik meselelerde devletin artan rolüne odaklanıyor. Liberal eleştirmenler, tüm bunlardan, Fidesz'in "Kadarcı" ve "komünist" özellikler sergilediği sonucunu çıkarıyorlar. Bu görüş aynı zamanda, solla mücadele eden liberallerin, kapitalist sisteme olan son derece ideolojik nitelikli eleştirisiz bağlılıklarını henüz yeniden değerlendirmediklerini gösteriyor. Bu gayretleri onlara, bugünün rejiminin Horthyci köklerinin yanı sıra ikinci sürümdeki yeni özellikleri ve kapitalizmin yarı-çevre biçimini unutturuyor. Liberaller bir "mafya devleti"nden söz ediyorlar fakat bunun neo-liberal arka planını ve temelini atlıyorlar; ayrıca Doğu Avrupa'nın, gerçek önemi (yarı) çevre koşullarında ortaya çıkan yukarıda değindiğimiz tarihsel özgüllüklerini de ihmal ediyorlar.

2. Horthyçi “geleneğin” kökleri üzerine

Eski egemen soylu sınıfın Horthyçi geleneğinin demokrasi bayrağı altındaki yasal “diriliş”inin en yakın kaynağının 1989 olduğunu biliyoruz; fakat aslında bu gelenek (diğer saçmalıklarla birlikte) birçok bakımdan daima canlıydı ve bizimle birlikte yaşamaktaydı. 1950’li yılların Horthy rejimi ile hesaplaşma politikalarını, kısa süre sonra, eski seçkinlerin ve (hatta) aristokrasinin önemli gruplarını sistemle bütünleştirme politikalarının izlediği de yadsınamaz. Daha 1960’lar gibi erken bir tarihte, eski üst sınıflar iktidarın belirli kademelerine ve kültürel yaşama geri dönmüşlerdi. Eski rejim sağının, yani büyükçe bir ok-haç haydutları¹ grubunun sistemle bütünleşmesi, temel olarak Rakosi döneminde (1950’lerde) zaten gerçekleşmişti. Günümüzde liberal analistlerin, ok-haç geleneğinin şimdiki dirilişi için devlet sosyalizmini suçlamaları pek tesadüf değildir. Farklı dönemlerde süregelen katmanlaşmalar, sistemleri birbirinden ayırt etmeyi çok zorlaştırmaktadır. Yeni sistem temel olarak bu çökmüş rejimlerin kalıntılarından oluşur, fakat önceki iki dönemin kalıntılarının günümüz Macar toplumundaki güç oranları çok eşitsizdir. Metodolojik bir bakış açısından, Kadar rejiminin kimi öğelerinin -öncelikle de paternalistik-bürokratik karakterinin- yeni-Horthyçi restorasyona sadece rengini ödünç verdiğini ve bugünkü rejimin otoriter-bağımlı unsuruna yardım ettiğini görmek önemlidir; gelgelelim, benzer biçimde geri dönmüş olan tutucu unsurlar, sosyalist döneme özgü toplumsal ve kültürel öğeleri içermezler.

Otokrasinin ve onun-aşırı toplumsal eşitsizlikler barındıran-sefil “soyağacı”nın kökleri Horthy rejimine ya da daha doğrusu Avusturya-Macaristan İmparatorluğu dönemine kadar uzanır.

3. Uluslararası arka plan ve yeni ulusal burjuvazi

Diğer taraftan, 2010 yılında yeni otoriter rejimin oluşumunda uluslararası koşullar özellikle önemli bir rol oynamıştır. Hem AB hem de ABD, Fidesz hükümetlerini anti-demokratik siyasal adımları, açık anti-Semitizmi ve Roman karşıtı yaklaşımı nedeniyle sürekli olarak ve paternalistik biçimde eleştirmiştir; fakat gerçekte, hükümet vergi mükelleflerinin suyunu sıkarak düşük bütçe açıklarını sürdürdüğünden, bunlar Orbán rejiminin meşruiyetine asla saldırmamıştır. Yeni kapitalist sistemin doğumunu, sözde borç krizinin çözümü sürecine yardım etmek bahanesiyle (ve elbette ülke içinden de gerekli katkılarla) Batılı “ebeler” gerçekleştirdi. Bugün yaygın olan görüşe göre, “sosyalist dünya sistemi”nin ve başta Sovyetler Birliği’nin ayakta kalamadığı ve kapitalist restorasyona sosyalist bir alternatif geliştirmeye gönülsüz olduğu bir ortamda, Doğu Avrupa’da (ve Sovyetler’de) rejim değişimi, küresel kapitalist sistemin neo-liberal denilen ye-

---

1 İkinci Dünya Savaşı sonunda, 1944-1945’te Macaristan’da hükümet kuran nasyonal-sosyalist Ok-Haç Partisi’ne gönderme yapılıyor. Bu partinin yönetimi esnasında ülkede çoğu Yahudi on binlerce kişi katledilmişti (ç.n.).

niden yapılanmasından ve çok uluslu kapitalist iktidarın yeni biçimlerinden ve tehditlerinden ayrılamazdı. Önceki rejimin “komünist reformcuları”, Batıya karşı ekonomik ve askeri rekabeti yitirdikleri için, devlet sosyalizmi krizine çözümün, Batılı merkez ülkelerin yardımıyla, başarılı Batı kapitalizmi ile “bütünleşmek” olduğu sonucuna vardılar; bu sürece “dünya pazarı ile yeniden bütünleşme”, “gerçek yakınsama”, “yakalama”, “demokratikleşme” vb. de denilmekteydi. Sonuç gayet iyi biliniyor: yarıda kesilen bu projenin bir ürünü ve “çıktı”sı olarak Orbán rejimi.

Sosyalist dönemde devletin temel amaçları farklıydı: ulusal burjuvazinin tasfiyesi ve özel mülkiyetin kaldırılması hedeflenirdi; devlet mülkiyetinin satılması veya satın alınması da yasal değildi. Yeni rejim ise ters yönde ilerliyordu: yeni hükümet her şeyi, fabrikaları, tarlaları ve her tür diğer mülkiyeti (hükümetin kendisinin tepeden yarattığı) ulusal burjuvazinin yararına yeniden-özelleştirmek için millileştiriyor. Bu yeni ortaya çıkan burjuvazi, kamusal fonlardan sermaye elde ederek, Fidesz döneminde serpildi. Macar ulusal burjuvazisinin özel olarak parazit karakterini bu olgu gösteriyor. Eski-yeni iktidar seçkinlerinin bazı grupları, milliyetçilik bayrağı altında ve toplumun üst katmanlarının yardımıyla, elde ettikleri ayrıcalıkları miras bırakılabilir hale getirip hem yabancı sermayeyi hem de Macar toplumunu alt etmeye çabalyorlar. Sonuçta bölüşüm sistemini yeniden yapılandırmış, toplumsal-kültürel eşitsizlikleri derinleştirmiş ve genişletmiş durumdadır. Uluslararası desteğe sahip sistem değişikliği gerçekleştikten sonra, mülkiyet için süregiden it dalaşı, yeni gibi görünen bir otoriter rejimin restorasyonuna varabilir (ve bu yalnızca Macaristan’da değil, aynı zamanda diğer bölge ülkelerinde de oluyor: Ukrayna’da, Letonya’da, Bulgaristan’da, Belarusya’da veya Romanya’da). Yeni Macar egemen sınıfının siyasal zayıflığı ve kültürel eksiklikleri onu yeni kapitalist sistemi istikrarlı hale getirmekten alıkoymuş ve bu sorun, Macaristan AB’ye katıldıktan sonra bile çözülmemiş olarak kalmıştır.

Egemen sınıfın yeni temel grupları tüm umutlarını Orbán’ın “Hristiyan-Ulusal” hükümetine bağladılar, zira bu hükümet onların değerlerini, finansal çıkarlarını, zayıf kültürlerini ve bütçe kaynaklarını elde etme ayrıcalıklarını temsil ediyordu. Yeni egemen sınıfın bu katmanları özellikle hükümet desteğine dayanmak zorunda kaldılar, çünkü giderek büyüyen yoksullaşmış işçi ve işsiz kitleleriyle nasıl başa çıkacaklarını ve bunların gönülsüzlüğünü nasıl denetim altına alacaklarını bilmiyorlardı. Bir başka deyişle: sefalet düşmüş bir toplum, muazzam işsiz kitleler, aşağılanmış ve temel haklardan mahrum bırakılmış milyonlarca çalışan, geri dönen ekonomik kriz koşullarında nasıl dizginlenecek ve disipline edilecekti? Önceki sosyal-liberal koalisyonun yanıtı dair hiçbir fikri yoktu; eski “rutin” neo-liberal ekonomi politikası ile AB söylemi üzerine temellenmiş propaganda arasında tereddüt yaşadı. Siyasal temsil açısından toplumsal desteği bu nedenle kaybetti. Böylece koalisyon dağıldı ve “ayakta kalabilen” bir grup önemsiz politikacı ile sınırlandı. Sosyal-liberal yönetimin sekiz yılı boyunca, aşırı sağ bile

güçlenebildi. Ardından gelen ve 2010’da meclisteki koltukların yüzde 80’den fazlasını elde eden yeni “Hristiyan-Ulusal” iktidar, yukarıda bahsedilen soruna “çözüm” bulmayı başardı. Macaristan’da ve diğer bazı Doğu Avrupa ülkelerinde iktidara gelenler, kısa süre sonra, yeni bir otoriter rejim oluşturma gereğini kavradılar. Macaristan’da yeni iktidar yoğunlaşması, tarihsel “zorunluluk mantığı”na uygun olarak, parlamenter biçimlerin ve partilerin içini boşaltmıştır. Yeni rejim, hem Avrupalı liderlere hem de Macar halkına, mekanizmaların kesintisiz işleyişini sağlayacağı sözünü veriyor ve buna karşılık Avrupa’nın, kendi rejimlerine taktilkları adla “ulusal işbirliği sistemi”ni meşrulaştırmasını bekliyor. Şimdi rejimin çerçevesine sığmayan veya sığmak istemeyen herkes milletin düşmanları olarak kabul ediliyor: komünistler, ateistler, liberaller, Yahudiler, çingeneler, yabancılar veya tüm bunların “patronları”...

4. Rejim ve partiler

Partilerin kaderi de bu süreçte belirleniyor: Horthy rejiminin ikinci sürümünde diğer partilere, Güneşin -yani “bilge liderin” ve onun partisi Fidesz’in- etrafındaki küçük gezegenler gibi ve en sonunda güneşin içine düşene dek dönmeleri için ihtiyaç var (tüm parti oluşumlarında yasaklanan ve kurumsal olarak kriminalize edilen komünistler dışında). Bir başka deyişle, gerçekte egemen seçkinlerin bir kesimi olan Hristiyan-Ulusal kanat için (bu terim de Horthy döneminden geliyor), Fidesz Partisi biçimsel olarak ve hukuken yerinden edilse bile “ebedi” iktidarı sağlama almak istiyorlar. Bu hedef uyarınca, iktidardaki seçkinlerin küçük ve önemsiz kabul ettikleri diğer partiler sistemli olarak ve maddi, siyasal ve ahlaki çeşitli yollar ve numaralarla eziliyor. Açık baskıya, çıplak yalanlara başvuran egemen seçkinler, etkin biçimde çalışan, birçok farklı kurum ve komiteden oluşan, (devlet) sosyalisti geçmişi kriminalize edip tarihi çarpıtan ve kurumlaşmış bir yolsuzluk dünyası yaratan tüm bir sistemi işletiyorlar – ve bunu ulusal ölçekte yapıyorlar. Bu edimlerin nihai siyasal anlamı çok açık: solda siyasal alternatiflerin önünün tamamen kapatılması; ve bunun için, anti-komünist propagandayı sürdüren liberal sağdan (yarım-ağız, verimsiz siyasal muhalefetine rağmen) aralıksız destek de alabiliyorlar.

Bu süreçlerin zorunlu bir parçası ve koşulu, geniş toplumsal kitlelerin sistematik olarak sersemleştirilmesi idi – bu faktörü unutursak yeni-Horthyici restorasyon derinliğine anlaşılabilir veya açıklanamaz. Horthy kültürünün geri dönüşüne ve kalıcı hale gelmesine karşı hiçbir ciddi toplumsal muhalefet yoktu. Fenomen, bu olgunun ışığında anlaşılabilir. Toplumsal bir direncin yokluğu kısmen Kadar rejimindeki deneyimlerden kaynaklanıyordu: bu rejim, ilerici toplumsal kazanımlarına rağmen, bürokratik nitelikli “refah devleti”, “müşfik devlet”i ile nüfusun çoğunluğunun paternalist ilişkilerin üzerine çıkabilmesini önledi. Özerk bireylerin kitlesel yokluğu, otoriter rejimin yeni, ikinci sürümü için avantajlı “insan malzemesi” sağladı. Siyasal sağ ile aşırı sağın meclisin yüzde 80’den fazlasını

elde tuttuğu Polonya’da olduğu gibi, sol neredeyse hiç örgütlenemez durumdadır, zira Macaristan’da sistemi eleştiren hiçbir toplumsal (kitle) hareketi kök salamaz. Bu, solun iç siyasal bileşiminin parçalanmasının, sekterliğin, kendini beğenmiş “lider” özentilerinin, “mesih”lerin ve “göçmen sendromu”nun yaygınlaşmasının nihai nedenidir. İşçi sınıfının tüm unsurları dağılmış, maddi-ekonomik ve ayrıca entelektüel-kültürel-zihinsel anlamda yoksullaşmıştır. 1989’daki rejim değişikliğinden ortaya çıkan yeni toplumsal yapı, genç kuşağa fikirlerini aşlamak ve onu yönlendirebilmek için, Kadar rejimini ne pahasına olursa olsun itibarsızlaştırmak ve onun tarihini çarpıtmak zorundaydı. Zira devlet sosyalizminin tarihsel rolüne dair yargımız ne olursa olsun, yeni rejim, eski Kadarci sistemin ekonomik ve toplumsal kazanımlarını son 25 yıldır aşamamıştır. Yeni-Horthyeci restorasyonun pis kokulu çiçeği işte bu zeminde boy vermiştir.

5. Yeni sınıf, yeni kültür

Küresel piyasadan gelen düşük kaliteli sanatla geleneksel ulusal ucuz sanat kaynaşarak dönemin ana akım, belirleyici kültürünü yaratmaktadır. Bu olgu, Horthy rejiminin ikinci sürümünün iki ögenin, yani en güncel küresel sermaye gücünün ve iki dünya savaşı arası dönemden miras alınan en köhne gerici toplumsal ilişkilerin birleşimi olarak ortaya çıkmış olmasının bir uzantısıdır.

Eğer yeni kapitalizm Doğu Avrupa ülkelerini Batıda uygulanan burjuva-demokratik kurumlar ve tedbirlerle istikrarlı hale getiremiyorsa, o zaman yukarıda belirttiğim ciddi toplumsal problemler var demektir; fakat ideolojik güdülerini açıkça anlayabilmek için bu çok önemli sorunları daha somut olarak adlandırmak gerekir. Nedenler çok sayıdadır. Yalnızca en önemlilerinden söz edeceğim: kitlesel yoksullaşma, ücretlerin sürekli olarak düşük tutulması, yüksek bir işsizlik oranının korunması, milyonların yaşamının yeni kapitalizm uğruna kurban edilmesi ve yeni bir egemen sınıfın tepeden yaratılması. Bir başka deyişle, birbirine akrabalık yoluyla bağlı olup siyasal iktidara ve büyük toprak sahiplerine uysalca hizmet eden zayıf ulusal burjuvaziye, rejimin temel, **in statu nascendi** [doğum anındaki] niteliği ekonomik olarak yeniden canlandıracaktır. Bu süreci, tutucu Fidesz iktidarı tamamına erdirecektir. Mallar ve varlıklar, ekonomik ve siyasal yapılar bu amaçla ve bir parti temelinde, tepeden siyasal olarak seçilen bireyler ve gruplar uğruna tekelleştirilmiştir (tütün, sigara ve ilaç piyasalarının, toprağın, park şirketlerinin ve başka birçok şeyin paylaşılması, sürekli millileştirme ve özelleştirme vb.). Bu, en kirli kültürel ve ideolojik zorlamalar çerçevesinde (yoksullara duyulan hınç, ırkçı dışlama, iktidar kültürü ve şiddet, homofobi, kadınların boyunduruk altına kılınması vb.) varolabilen yeni otoriter rejim için görece olarak dayanıklı bir arka plan oluşturur. Yeni-Horthyeci restorasyon doğal olarak günümüz kapitalist dünyasının tüm önemli izlerini taşır. Tuhaf bir “post-modern” yaratıktır ki kalıplarını ve çözümlerini yeni-muhafazakâr Amerikan yönetimlerinden ödünç alır: yoksulları suçlamak, sıfır tolerans ilkesi, grevleri kriminalize

etme politikası, kişisel gelir vergisi için tek bir vergi oranı, eşitsizliklerin ve mutlak bireyciliğin yerleştirilmesine paralel olarak ahlak ve din kültürü.

Günümüz kapitalizminin krizi içsel çelişkilerini aşırı bir yolda ortaya sermektedir. Öncelikle, (insan) hakları denetimli olarak uygulanır, devlet ile toplum arasındaki ilişkilerde çözülemez çatışkılar yer almaktadır. Tüm dünyada hükümetler, hakları sınırlama politikalarına yol verdikleri için, piyasa güçlerine karşı temel hakları garanti altına alamaz durumdadırlar. Bu gelişmeler toplumsal yenden üretimin önüne engel çıkarmıştır: Macar hükümetleri halka karşı bankaların haklarını korumak için de adımlar atmıştır; her gün evler, apartman daireleri, arabalar ve diğer varlıklar kamu tarafından satışa çıkarılmaktadır. Hükümet, çalışma hakkına, grev hakkına ve adil iş hakkına yönelik tedbirler koymak için “karşı-reformlar” getirmektedir. Bunlara benzer ağır biçimde sınırlayıcı eğilimler sosyal haklar, eğitim hakları, sağlıklı içme suyu hakkı veya demokratik haklar için de söz konusudur – protesto hakkını ve kamusalığa erişme hakkını içeren bu sonuncunun sonuçları özellikle çok ağırdır. Bu çerçevede, doğanın bir ticaret konusu haline getirilmesine, ortak mallara el konulmasına ve yeni hegemon proje olarak yeşil ekonomiye özel bir vurgu içeren ekolojik boyutlar muazzam önem taşır. Diğer ülkelerden farklı olarak, Macaristan’da protesto hareketleri ve sivil örgütler özel mülkiyet hakkını sorgulamamakta ve kolektif sosyal-ekonomik ve insani haklara yönelik taleplerde bulunmamaktadır. Akademik çevrelerde haklar üzerine tartışmalar liberal siyasal felsefenin çerçevesiyle sınırlıdır. Siyasal iktidar, Macar entelektüellerinin büyük kısmını -para, sağlanan konumlar, ayrıcalıklar ve tehditlerle- çoktan tamamen içine almıştır. Entelektüel bir aldatmaca döneminde yaşamamız, sosyal bilimsel araştırma ve düşünmenin şoke edici gerilemesi bir tesadüf değildir.

Yukarıda tanımladığımız tüm bu süreçlerde kiliseler, sadece ortak değil, daha ziyade iktidarın parçaları olmuştur. Orbán rejimi bu alanda Belarus lider Lukashenko’nun “kazanımları”nı aşmıştır: hükümeti ve meclisiyle Orbán, resmi kiliseleri -hepsinin üzerinde de Kalvinci ve Katolik kiliseleri- seçime yönelik yapılarına, “Hristiyan-Ulusal” siyasal iktidarın bir parçasına dönüştürmüştür. Kamu bütçesinden hediyeler ve destekler verilen kiliseler, Orbán rejiminin hizmetinde yer almış; hükümet ideologları da, toplumun bunlara saygısını yeniden tesis etmek için, Hristiyanlığı yeniden tanımlamanın gerekli olduğunu düşünmüştür. Zengin kiliseler küçük olanların karşısına yerleştirilmiştir ve kiliseler, iktidarın nimetleri için, birbirleriyle kavga etmektedir. Ve hükümet, tıpkı Horthy rejiminde olduğu gibi, din ve ahlâkı okullarda zorunlu hale getirerek bu süreçleri “kutsamak” niyetindedir. Geçmişte, kral naibi Horthy’nin bu süreci bizzat yönetmek istemeyip kiliselere bıraktığı doğrudur. Bugünse Macaristan’da “ışığı” taşıyan, Avrupa Hristiyanlığı’nı yorumlayan, Hristiyan geleneklerine dair dersler veren, yeniden doğuş hakkında konuşan ve günahla “inancı” ayırt eden, Viktor Orbán’dır – Hristiyanlık hakkında hiçbir şey bilmeyen biri.

Rejim, eğitimi, okulları benzer biçimde “toplumsal üstü” siyasal (parti) iktidarının önemli öğelerine dönüştürmüştür: öğretmenler “profesyonel birlikler”e girmeye zorlanmaktadır. Yeni otoriter rejimin ideolojik tutkalı açıkça milliyetçilik ve resmi olarak tanımlanan, günlük yaşama nüfuz eden yeni-Horthyçi bir Hristiyanlıktır: eski sokak adları ve aynı zamanda eğitimin ve diğer kurumların ilkeleri ve yapıları değiştirilmektedir. Yeni anayasa da sözde Hristiyan ulusal tin içinde kavranmıştır ve böylece, giriş bölümünde, toplumun Hristiyan olmayan, dindar olmayan veya açıkça ateist olan çoğunluğunu dışlamaktadır. Ulusal popülizm, 1941-1944 arasında Sovyet toprağındaki Nazi soykırımında aktif olarak yer alan Macar askerlerini kahramanlaştıracak kadar ileri gitmiştir. Faşizm, Nazizm resmi olarak -aynı zamanda okul ders kitaplarında- “komünizm”e eşit sayılmaktadır ve böylelikle, sosyalizmin tüm tarihi rejimin dışlayıcı ideolojik iktidarı için kriminalize edilmiştir. Entelektüel yaşam ve genel olarak kültür, bu imgeye uygun olarak dönüştürülmüştür. Bu görevi yerine getirmek içinse, bazıları tarihsel sorunlardaki “hakikati” bulmak ve entelektüeller arasında yeni-Horthyçi restorasyonu yoğunlaştırmak için kurulmuş olan, Terör Evi ve Veritas Enstitüsü gibi ayrı kurumsal devlet aygıtları oluşturulmuştur.

Tüm bu ideolojik saçmalıklar, fiilen sistemin gerçek niyetlerini gizlemek için bir perde işlevi gören, aynı zamanda da Batı finansal kurallarının kesin uygulanışı ve yerine getirilişi ile bir arada varolan, Batı-karşıtı bir milliyetçi özgürlük savaçısı retoriği ile sarmalanmıştır. Rejimin iki yüzlü ve aldatıcı karakterini sadece bir azınlık fark etmektedir, zira çoğunluk, “Macar ulusunun Batı çokulusluları tarafından sömürülmesi” konusunda sadece duymak istediğini duymaktadır. Fidesz Partisi ilkin kendi saflarında -önceki sosyalist-liberal koalisyonun da onayıyla- aşırı sağ, faşizmi inşa etmiş, daha sonra ise kendisini Avrupa’ya düzgün bir görünüşle takdim etmek için aşırı sağın partisi Jobbik’i (bir tür “milis” olarak) kendi çevresinin dışına itmiştir. Fidesz aynı zamanda, neo-faşist seçmeni kontrolsüz bir anti-komünist kampanya ile kendi saflarına çekmeyi denemektedir (nihayetinde, günah keçilerine gerek vardır!). Hem Horthy rejiminin hem de bugünkü yeni-Horthyçi rejimin faşizmle yoğrulmuş olması bir tesadüf değildir. Sonuç olarak -sürekli “kültür savaşı” çerçevesinde- etnik, “ırkçı” milliyetçilik ve “Büyük Macaristan” tipi ucuz sanat toplumu istila ederken, aynı zamanda toplumsal sorunlar da bir yana bırakılmıştır: süreç, tıpkı 1919’dan sonra Horthy döneminde olduğu gibi, otoriter sistemin zaferini imzalamıştır. “Yeni”, neo-Horthyçi “kültür” her gün anti-faşist gelenekten intikam almaktadır; çağımızın kahramanı artık Marx, Engels, Lenin, György Lukács değil, Ságvári’yi öldüren jandarmadır; kültürel model Horthy, Teleki, Prohászka’dır; rejimin gözde yazarları Tibor Déry, Andor Endre Gelléri veya Lajos Nagy değil, fakat ateşli anti-Semit Albert Wass, József Nyíró veya Cecile Tormay’dır.

Ve bu yoldan, egemen sınıflar adına en önemli tarihsel misyon olarak rejim değişikliği tamamlanmıştır.